

MELÁNIE A JEJÍ PRAŠTĚNÁ RODINKA

ZDEŇKA BELLINGEROVÁ
ILUSTROVAL MIČAL SUŠINA

FRAGMENT

Melanie a její praštěná rodinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zdeňka Bellingerová
Melanie a její praštěná rodinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MELÁNIE A JEJÍ PRAŠTĚNÁ RODINKA

Zdeňka Bellingerová

Ilustroval
Michal Sušina

FRAGMENT

1. STRÝCŮV DŮM

V květnu mi bylo deset let, jmenuji se Melánie a dneska mi začínají letní prázdniny. Právě jsme s babičkou vystoupily z vlaku na zastávce Bodlákov a jen s malými batůžky jsme se vypravily do domu mého strýce Cyrila, který se sem s bratrancem Davidem a psem Šmajdou přestěhoval teprve před pár měsíci. Strýc hledal nějaké klidné místo na práci, chtěl pryč z města a Šmajda potřeboval zahradu. Babička se na mě usmála a řekla: „Mel, začíná nám pořádné prázdninové dobrodružství.“

Ty velké kufry nám prý odpoledne někdo z nádraží přiveze. Přišlo mi to takové zvláštní a připomnělo mi to knížku, kterou jsem teď nedávno četla. Dřív totiž lidé z nádraží odjeli kočárem a kufry jim pak dovezlo služebnictvo. No, a nám je prý přiveze nějaký strýcův soused, pan Větvička. Prý je už v důchodu a bydlí kousek od strýcova domu. Byl první, s kým se tady v Bodlákově seznámili.

David mi vyprávěl, že jim jednou utekl Šmajda a pak ho našli, jak sedí na zahradě pana Větvičky. Strašně prý slintal a nábožně hleděl na pana Větvičku, který zrovna vyndával z udírny nějaké maso a sýry. David říkal, že to skvěle vonělo, a ještě lépe chutnalo. Pan Větvička je hned pozval, ať ochutnají. Žije sám, tak je vždycky rád, když si má s kým popovídat. Bohužel ta nádherná vůně prý přilákala nejen neškodného a trochu

bláznivého Šmajdu, ale i dva bernardýny ze samoty za vesnicí, kterých se místní dost bojí. Všichni se prý urychleně schovali do domu a z okna pak sledovali, jak psi zhltnou zbytky ze stolu, porazili židle, chvíli čichali kolem udírny a potom odešli. David říkal, že jen čekal, jestli za sebou taky zavřou branku... nezavřeli!

Babička si celou cestu z nádraží zpívala něco o tom, že „Čechy krááásné, Čechy méééé“, a mělo to docela chytlavou notu, takže jsem to nakonec zpívala s ní. Abych to vysvětlila – než šla babička do důchodu, pracovala totiž celý život ve školce. Asi se tam hodně zpívalo, takže zpěv je její hlavní poznávací znamení, i když ji nevidíte, většinou stačí jít za zpěvem a babičku najdete. My už ji dobře známe, ale na cizí lidi musí působit divně, když se jí třeba zeptají, jak se má, a babička jim místo odpovědi zazpívá „*den je kráááásný...*“.

Moji rodiče musí chodit přes léto do práce, a než budou mít dovolenou a přijedou za námi, vzala mě babička sem, že se bude starat o mě a Davida. Strýc bude moct v klidu pracovat a zároveň opravovat dům, který si tady v zimě koupili a který podle všech už po opravě úplně volal. Doufám, že to taky uslyším, protože jsem ještě nikdy dům nic říkat neslyšela.

Dorazily jsme ke staré vile, kterou obklopovala obrovská zahrada. Když to babička uviděla, spráskla ruce a řekla, že jsme přijely právě včas. Pak odešla do domu hledat strýce. Já jsem se přivítala s Davidem naším tajným pozdravem. Šmajda se mi mezitím samou radostí zakousl do batohu a potom odběhl za babičkou, která hledala strýce.

Pokoj v přízemí byl plný nějakého náradí a hromady igelitů a bylo tam cítit vlhko. Tam, kde asi dřív bylo okno do zahrady, byla jen velká díra a pod ní hromada cihel a omítky.

„Davide, co to tady děláte?“

„No, víš, tatka, dělal nějaké úpravy. On si totiž myslí, že velkou část oprav na domě zvládne sám. Ale upřímně, já o tom začínám pochybovat. Už má ovázanou ruku, jak chtěl zvětšit tady to okno. Když vyboural díru, šel uříznout nějakou zbytečnou trubku do koupelny v patře... Proto je tady to mokro, voda nám tekla i po schodech. A včera Šmajda rozkousnul nějakou pikslu s barvou. Taťka ji chtěl rychle použít, aby nevyschla, a tak začal natírat topení, ale strašně to smrdělo a tomu štětcí vy-padaly všechny chlupy.“